

Arrest

nr. 96 632 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DE CONINCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op X geboren in Suleymania, Irak. U bent moslim van Koerdische origine. In 1991 stierf uw vader. U en uw moeder gingen bij de familie van uw moeder wonen in Raparin, een wijk op tien minuten van Suleymania-stad. Na enkele jaren heeft uw grootmoeder zelf een huisje gekocht in Tashlousja, waar u sindsdien steeds gewoond heeft met uw grootmoeder en uw tante Rokia, de zus van uw moeder. Uw moeder hertrouwde met Salah Rachid en verhuisde naar Erbil. Uw stiefvader wou niet de zorg voor een kind van een andere man op zich nemen en dus kreeg uw tante officieel de voogdij over u toegekend. De familie langs uw vaderskant was niet opgezet met het tweede huwelijk van uw moeder en nam afstand van u. Uw grootmoeder stierf in 2004

en u bleef alleen met uw tante over. Deze terroriseerde u psychisch. Zo zou u volgens haar een slecht mens zijn en een vloek voor de familie. U zou niets zijn zonder haar en geen onderdak hebben als zij haar huis niet voor u openstelde.

U studeerde later aan de staatsuniversiteit van Suleymania van 2008 tot juli 2012, waar u een diploma van landbouwingenieur behaalde. U had eveneens een studentenjob op de Dhabo-markt, de bazaar van Suleymania, waar u in een winkel parfum en andere vrouwenspullen verkocht.

In januari 2011 leerde u H. M. M. kennen. Hij baatte een winkel in vrouwenspullen uit in dezelfde bazaar waar u werkte. Initieel groetten jullie elkaar enkel, maar geleidelijk aan ontwikkelde de relatie zich verder. U ging een paar keer, tussen uw werkuren in, op restaurant met hem. Na een zestal maanden verklaarde hij u zijn liefde en begonnen jullie een relatie. Jullie ontmoetten elkaar in het park Azadi. Eind 2011 is H. om uw hand komen vragen bij uw ooms O. en I.. Deze zagen dat u akkoord ging met het huwelijk en besloten dat hij geen geschikte huwelijkskandidaat was. Cultureel gezien was het immers niet aanvaard dat u trouwde met iemand op wie u verliefd was. H. gaf het niet op en deed nog een aantal keren een aanzoek, dat telkens werd geweigerd. In mei 2012 was zijn laatste poging en werd hem duidelijk gemaakt dat hij niet nog eens terug moest komen. Jullie bleven elkaar toch zien en in september 2012 bedreven jullie de liefde.

Uw oom O. stemde in oktober 2012 toe met het huwelijksaanzoek van K., een kennis van de familie die twintig jaar ouder was dan u. U weigerde met hem te trouwen, maar u werd verplicht. Hij zou uw oom financieel compenseren en alles werd in orde gebracht voor het religieuze huwelijk. In oktober 2012 besloot u met uw vriend H. het land te verlaten. Hij vond echter geen smokkelaar om jullie beiden het land uit te krijgen.

Op twee of drie november 2012 vroeg uw nichtje wat u voelde bij het feit dat u moest trouwen met K.. U vertelde haar dat u geen maagd meer was en dat u hierdoor bang was. Uw nichtje werd door uw ooms onder druk gezet om te vertellen wat u haar toevertrouwd had en ze biechtte alles op over uw seksuele relatie met H.. De volgende dag belde uw tante u op. Ze waarschuwde u dat uw ooms onderweg waren naar de winkel waar u werkte en dat u zich zo snel mogelijk moest verwijderen van die plek. U vluchtte weg en nam een taxi. U belde H. en waarschuwde hem en zei dat hij beter de stad kon verlaten. U belde vervolgens T. op, een vriend van de universiteit, die u kwam oppikken. Hij bracht u naar zijn grootmoeder in Kirkuk.

U logeerde bij de grootmoeder van T. van begin november tot aan uw vertrek. H. reisde naar Per Magroen. T. is tot daar gegaan en ontving 3000 dollar van H., geld dat voor uw reis bestemd was. Op 6 of 7 november 2012 heeft H. T. op de hoogte gebracht dat hij naar Turkije ging. T. regelde verder uw reis en zocht een smokkelaar voor u. U heeft Irak verlaten op 4 december 2012 via de luchthaven van Suleymania. U reisde samen met de smokkelaar met uw Iraaks paspoort naar Istanbul. Na een transit vloog u verder naar Brussel, met een vals Deens paspoort. Onderweg vernietigde u uw identiteitsdocumenten. U kwam 4 december 2012 aan in België waar u op 5 december 2012 asiel aanvraag.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

Volgens uw verklaringen bent u opgegroeid in een vrij conservatief dorpje. De culture gedragcode schrijft voor dat de mannen alles mogen en de vrouwen niets. De vrouw wordt geacht haar man te gehoorzamen. Doet ze dit niet wordt ze mishandeld of zelfs vermoord, zo schetst u de situatie (CGVS p.6). Uzelf heeft echter universitaire studies gevolgd, waarvoor u op uw eentje met de bus naar de stad trok. Wanneer u geen les had, begaf u zich naar de markt waar u een job had waarmee u gemiddeld 500.000 Iraakse dinar verdiende (CGVS p.9). Uw tante stond erachter dat u studeerde en zelf geld verdiende (CGVS p.9, p.10). Uit voorgaande blijkt dat u een vergevorderde zelfstandigheid verworven had op financieel vlak. U werd minimaal gecontroleerd, nam alleen de bus en bezat een gsm (CGVS p.9, p.18). Op sociaal vlak werden uw mogelijkheden dus evenmin beperkt. Uw tante vroeg zelfs een paspoort voor u aan in juni 2012 (CGVS p.12). Er kan gesteld worden dat u, ondanks de conservatieve dorpsmentaliteit waarin u opgegroeid bent, getuigt van een eerder liberale opvoeding.

U vreest gedood te worden door uw familie. Ze zouden u naar het leven staan omdat u een seksuele relatie had met H. M. M.. U heeft deze jongeman in januari 2011 op de markt waar u werkt leren kennen en begon er een half jaar later een liefdesrelatie mee (CGVS p.15, p.16). H. is eind 2011 voor het eerst uw hand komen vragen aan uw ooms O. en I. (CGVS p.17). Zijn aanzoek werd geweigerd omdat men vermoedde dat u verliefd was op de jongen (CGVS p.17). Gezien de opvoeding die u genoot (u was een relatief onafhankelijke universiteitsstudente) is dit veeleer verbazingwekkend als argumentatie. Cultureel gezien mocht u niet zelf kiezen maar moest dit voor u gebeuren, zo zegt u

(CGVS p.17). Het is, gegeven deze repliek, echter niet aannemelijk dat u (gezien de conservatieve context en in een cultuur waar de eer van de familie hoog in het vaandel gedragen wordt) na het aanzoek en dus het vermoeden van een geheime relatie niet sterker in uw bewegingsvrijheid werd beperkt (CGVS p.17, p.18): u bleef H. ontmoeten, u had nog steeds uw gsm en u bleef studeren en werken. Dit mag verbazen. Als men dan toch zoveel waarde hecht aan de eer van de familie mag er verwacht worden dat er maatregelen genomen worden om die eer effectief te beschermen, zeker nadat het uw familie bekend werd dat er tussen u en hem sprake was van verliefdheid. U heeft echter geen problemen ondervonden ondanks het feit dat uw familie wist dat u verliefd was op H. (CGVS p.25). In uw geval werd uw bewegingsvrijheid niet beperkt, maar veeleer vergroot: u kreeg immers een maand na het laatste huwelijksaanzoek van H. zelfs een paspoort (CGVS p.18, p.12). Bovendien was uw familie op de hoogte dat u niet met K. wou trouwen. Het is in dit opzicht des te opmerkelijker dat men u niet meer in het oog hield (CGVS p.23, p.24). Dit roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw seksuele relatie met H. is aan het licht gekomen door de loslippigheid van uw nichtje. U zou haar namelijk toevertrouwd hebben dat u geen maagd meer was. U had veel vertrouwen in haar en u voelde de nood met iemand over uw situatie te spreken (CGVS p.21, p.22). Het is evenwel opmerkelijk dat u haar dit toevertrouwde, gezien haar positie in de familie, en dat u dit bijvoorbeeld niet aan uw vriendinnen aan de universiteit vertelde of aan T., die op de hoogte was van uw probleem (CGVS p.8, p.11, p. 7, p.14).

Het gesprek met uw nichtje vond plaats op 2 november 2012 (CGVS p.14, p.15). Het is opmerkelijk dat uw familieleden uw nichtje toevallig net die avond dusdanig onder druk gezet hebben om allerlei zaken van u te weten te komen en ze dit niet vroeger deden aangezien zij toch ook op de hoogte was van jullie liefdesrelatie (CGVS p.22). U wist niet hoe uw ooms de inhoud van het gesprek van uw nichtje te weten waren gekomen (CGVS p.22). U dacht dat ze misschien iets gehoord hadden van jullie gesprek (CGVS p.22), hetgeen weinig aannemelijk is. Dat ze net de avond nadat u uw nichtje toevertrouwde geen maagd meer te zijn uw nicht onder druk zetten om verslag uit te brengen van jullie gesprekken en zij in deze context de voor u bijzonder gevaarlijke informatie zou hebben doorgespeeld, is weinig geloofwaardig.

Gezien de context die u schetste wat betreft de dorpscultuur en de positie van de vrouw erin is het bovendien ongeloofwaardig dat uw tante u opbelde om u te waarschuwen voor haar eigen man (CGVS p. 24). U had immers geen speciale relatie met de vrouw in kwestie (CGVS p.24). Het valt dan ook te betwijfelen dat die dame haar veiligheid op het spel zou zetten voor u. U beargumenteerde dat ze het niet zelf aan haar man zou zeggen en u het ook aan niemand vertelde (CGVS p.24). U dacht dat ze medelijden met u had. Ze was een volwassen vrouw die zelf kiest wat ze al dan niet vertelt (CGVS p.24). Ook dit is weinig geloofwaardig gezien de culturele context waarin ze leefde en de positie van de vrouw hierin.

Bovendien is het vreemd dat u niet kan zeggen waar uw grote liefde H. zich momenteel bevindt. U verklaarde dat hij op 6 of 7 november 2012 uit Irak vertrokken is naar Turkije en dat u sindsdien niets meer van hem gehoord heeft (CGVS p.11). Dit mag verbazen. U verklaarde immers op Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat hij in Europa woont (zie verslag DVZ), hetgeen zeer opmerkelijk is.

U verklaarde uw sim-kaart vernield te hebben en zegt dat u daarom geen contact meer met hem heeft (CGVS p.19). Het mag evenwel verbazen dat jullie contact volledig verbroken is en u niet eens weet waar hij is. Jullie hadden nochtans afgesproken elkaar niet in de steek te laten (CGVS p.22). Dat u uw sim-kaart zou vernietigen, wetende dat u zodoende alle contactgegevens van uw partner zou verliezen, is zeer ongeloofwaardig. U heeft bovendien vanuit België wel nog contact gehad met T. en een vriendin van de universiteit (CGVS p.8). Dat u niet met uw geliefde en wel met kennissen contact onderhoudt, mag verbazen.

Bovendien zou men verwachten dat jullie samen zouden vertrekken, gezien jullie toch in dezelfde situatie zaten. Uw verklaringen hieromtrent kunnen niet overtuigen. T. heeft via via een smokkelaar voor u gevonden die een vals paspoort voor u maakte en uw reis in orde bracht (CGVS p.11, p.12, p.20). U heeft een maand op dat paspoort moeten wachten (CGVS p.20). Het is vreemd dat de smokkelaar dit niet voor jullie beiden kon regelen. U gaf aan dat er maar één paspoort ter beschikking was en men niet zomaar een paspoort kan fabriceren. Deze uitleg is niet erg overtuigend.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

U legt geen documenten neer die deze appreciatie kunnen wijzigen. Bij uw vertrek uit Irak had u een nationaliteitsbewijs, een identiteitskaart en een paspoort in uw bezit, zo stelt u. U heeft de twee eerste uit angst vernietigd in het vliegtuig en uw paspoort heeft u aan de smokkelaar gegeven (CGVS p.10).. Het feit dat u uw identiteitsdocumenten verscheurt getuigt van de intentie bewust informatie achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Dat u ervoor kiest om uw identiteitsstukken te

vernietigen en aldus niet voor te leggen aan de instanties die bevoegd zijn om uw asielmotieven te beoordelen, roept ernstige vraagtekens op bij uw algemene geloofwaardigheid en bij de ernst van uw nood aan bescherming.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In haar enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, juncto de artikelen 48/2 en 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekster tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen zodat zij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Zij gaat in op een aantal elementen om aan te tonen dat zij geen liberale opvoeding heeft gehad. Verzoekster voert aan dat haar leven enkel het resultaat is van de situatie waarin zij en haar tante leefden. Al deze elementen nemen volgens verzoekster niet weg dat men een conservatieve overtuiging heeft met betrekking tot familie-eer, gedwongen huwelijken in de context van Koerdisch Irak. De motivering en argumentatie van verweerder zou dan ook ontgoochelend zijn en getuigen van weinig kennis over de regio.

Verzoekster werpt op dat haar familie niet op de hoogte was en zij daarom niet strikter werd gecontroleerd na de aanvragen van haar liefde.

Verzoekster had veel vertrouwen in haar nichtje en zou haar toevertrouwd hebben dat zij geen maagd meer was. Door de loslippigheid van haar nichtje is verzoeksters seksuele relatie met H. dan aan het licht gekomen.

Verzoeksters vriend beschikte over haar haar nummer, dus was er geen reden om de sim-kaart te bewaren.

Verzoekster meent dat de motivatie in de bestreden beslissing aantoont dat de verwerende partij weinig op de hoogte is van de maatschappelijke ontwikkelingen in Koerdisch Irak en wenst dat de Raad zich concentreert op de positie van de vrouw, gedwongen huwelijken en de eerwraak in Koerdisch Irak.

2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster verklaart Irak te hebben verlaten uit vrees voor haar familie die haar naar het leven zouden staan omdat zij een seksuele relatie had met haar vriend H..

De Raad stelt vooreerst vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure, verzoekster geen begin van bewijs neerlegt omtrent haar identiteit of nationaliteit en zij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dat zij haar nationaliteitsbewijs en identiteitskaart in het vliegtuig vernietigde (gehoorverslag, 10) terwijl zij ter terechtzitting verklaarde al haar identiteitsdocumenten te hebben afgegeven aan de smokkelaar. De vaststelling dat verzoekster dienaangaande tegenstrijdige verklaringen aflegt ondermijnt de geloofwaardigheid ervan en sterkt het vermoeden dat verzoekster doelbewust bepaalde informatie wil

achterhouden ten aanzien van de Belgische overheden. Verzoekster brengt evenmin enig begin van bewijs bij omtrent haar reisweg en toont derhalve niet aan wanneer zij haar land verlaten heeft en evenmin wanneer zij in België is aangekomen. Zij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Irak via Turkije naar België. Zij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer zij uit haar land van herkomst is vertrokken. Verzoekster zou haar eigen legale paspoort hebben afgegeven aan de smokkelaar.

Verzoekster die volledig zelf verantwoordelijk is voor haar documenten diende in redelijkheid het belang van deze documenten te onderkennen nu zij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar zij de bescherming van het vluchtelingenverdrag wenste in te roepen, van haar zouden verlangen de door haar gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

Uit verzoeksters verklaringen blijkt voorts dat H. eind 2011 voor het eerst haar hand is komen vragen aan haar ooms O. en I.. H.'s aanzoek zou reeds op dat ogenblik zijn geweigerd omdat men vermoedde dat verzoekster verliefd was op de jongen. Indien deze feiten op waarheid zouden berusten kan echter niet aangenomen worden dat verzoekster, na het aanzoek en de hierop volgende weigering nog steeds de onbeperkte vrijheid had om verder zonder enige restrictie les te blijven volgen aan de universiteit alsook haar studentenjob in de bazaar van Suleymania verder te zetten en dit gedurende nog meer dan één jaar. Dit klemt des te meer nu verzoekster zelf verklaarde dat zij problemen kreeg vanaf het ogenblik dat H. om haar hand is komen vragen (gehoorverslag, 25), er gedurende dat jaar nog meerdere aanzoeken volgden die telkens op een weigering van beide ooms stootten en verzoekster bovendien door haar ooms verplicht werd toegewezen aan een andere huwelijkskandidaat met wie zij weigerde te trouwen. Terecht stelde de bestreden beslissing vast dat het, gezien de conservatieve context en de cultuur waar de eer van de familie hoog in het vaandel gedragen wordt, niet aannemelijk is dat verzoekster na het aanzoek niet sterker in haar bewegingsvrijheid werd beperkt doch in tegendeel H. kon blijven ontmoeten, haar gsm mocht behouden en ondertussen blijven studeren en verder werken en bovendien in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort een maand na het laatste huwelijksaanzoek van H.. Deze vaststelling in samenhang met het ontbreken van reis- en identiteitsdocumenten, het feit dat verzoekster geen contact meer houdt met haar vriend, met wie ze nochtans had afgesproken elkaar niet in de steek te laten, maar wel met haar kennissen contact onderhoudt maakt dat aan verzoekster asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeksters uitleg dat ze haar sim-kaart vernietigde omdat H. toch over haar contactgegevens zou beschikken overtuigt niet, temeer nu verzoekster zelf verklaarde wel nog contact te hebben met een vriendin en haar vriend T..

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan deze vaststellingen om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De situatie is er op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de informatie van de commissaris-generaal niet correct of onvolledig zou zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten

en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER